

[Geneza seascoutingu i harcerskiego wodniactwa](#)

Kategoria : [Z historii wodniactwa](#)

Wiktor Wróblewski 17.06.2003 11:10

Systemem wychowawczym opartym na znajomości psychiki młodzieży był zapoczątkowany w Anglii skauting. Stworzył on warunki do rozwijania aktywności młodych chłopców i dziewcząt przez bezpośredni i czynny kontakt z przyrodą, przez system stopni i sprawności, oraz przyzwyczajając do działalności społecznej, rozwijając współpracę i współzawodnictwo pomiędzy zastępami i drużynami.

Skauting szybko zdobył dużą popularność w świecie. W Polsce pojawił się już w 1910 roku, a więc zaledwie w dwa lata po utworzeniu tej organizacji przez generała Roberta Baden-Powella. Na ziemiach polskich skauting przybrał nazwę harcerstwa i wykształcił nieco odmienny, charakterystyczny dla polskich warunków styl pracy.

Harcerstwo nie miało początkowo w swoim programie żeglarsstwa. Harcerzom były jednak zawsze potrzebne sprawności pływackie i wioślarskie, niezbędne do swobodnego poruszania się w terenie. Bardzo wcześnie, bo w czasie I wojny światowej pojawiły się też w kręgach starszoharcerskich zmiany ukierunkowania i specjalizacji drużyn harcerskich. Przykładów realizowania tych zamierzeń dostarczył Hufiec Syberyjski we Władywostoku, gdzie żeglarsstwo po raz pierwszy pojawiło się jako wyraźnie wyodrębniony kierunek działalności. Sprzyjały temu miejscowe warunki geograficzne, koncepcje przygotowania kadr dla przyszłej polskiej floty i osobiste umiłowanie morza doktora Józefa Jakóbkiewicza.

Znajomość przemian, jakie zachodziły w wodnym harcerstwie od początku jego powstania oraz okoliczności, które temu towarzyszyły pozwala lepiej zrozumieć specyfikę współczesnych drużyn wodnych, a także docenić ogrom pracy, jaki wykonali nasi poprzednicy - zasłużeni druhowie. W dziale archiwalia będziemy starali się zamieszczać dawne materiały pomagające prześledzić rozwój naszej specjalności, biografie wybitnych ludzi, a także historie drużyn wodnych i żeglarskich (dawnych i tych nadal istniejących).